DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)
26. november 1998 *

I sag C-370/96,

angående en anmodning, som Diikitiko Efetio, Thessaloniki (Grækenland), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Covita AVE

mod

Elliniko Dimosio (den græske stat),

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175, s. 1), af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1), af artikel 3 og 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1854/89 af 14. juni 1989 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf (EFT L 186, s. 1) samt af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1591/92 af 22. juni 1992 om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien (EFT L 168, s. 18),

har

* Processprog: græsk.

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, G. Hirsch (refererende dommer), og dommerne G. F. Mancini og R. Schintgen,

generaladvokat: N. Fennelly
justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Covita AVE ved advokat D. Savvopoulos, Giannitsa

— den græske regering ved konsulent hos statens advokat G. Kanellopoulos, som befuldmægtiget

— den franske regering ved kontorchef C. de Salins og fuldmægtig Frédéric Pascal, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede

— Det Forenede Kongeriges regering ved Assistant Treasury Solicitor J. E. Collins, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Kondou-Durande og M. Nolin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 2. april 1998 er afgivet mundtlige indlæg af Covita AVE ved advokat D. Savvopoulos, af den græske regering ved G. Kanellopoulos og forskningsmedarbejder G. Karipsiadis, Direktoratet for EF-spørgsmål, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, af den franske regering ved fuldmægtig C. Vasak, Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, af Det Forenede Kongeriges regering ved J. E. Collins og barrister S. Moore, og af Kommissionen ved M. Kondou-Durande,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 28. maj 1998,

afsagt følgende

Dom

1 Ved dom af 24. oktober 1996, indgået til Domstolen den 25. november 1996, har Diikitiko Efetio, Thessaloniki, i medfør af EF-traktatens artikel 177 forelagt tre præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportudgifter (EFT L 175, s. 1), af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT L 197, s. 1), af artikel 3 og 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1854/89 af 14. juni 1989 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf (EFT L 186, s. 1) samt af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1591/92 af 22. juni 1992 om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien (EFT L 168, s. 18).

2 Spørgsmålene er blevet rejst under en sag mellem det græske aktieselskab Covita AVE (herefter »Covita«), som siden begyndelsen af 1991 driver erhvervsvirksomhed bestående i industriel forarbejdning af kirsebær og druer, og Den Hellenske Republik vedrørende efteropkrævning af udligningsafgiften ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien.

Fællesskabsretlige bestemmelser

3 På tidspunktet for sagens faktiske omstændigheder bestemte Kommissionens forordning (EØF) nr. 2587/91 af 26. juli 1991 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 259, s. 1) med hensyn til kirsebærs tarifering følgende:

»0809 abrikoser, kirsebær, ferskner (herunder nektariner), blommer og slåen, friske:

...

0809 20 — kirsebær:

0809 20 10 — — i perioden 1. maj til 15. juli

0809 20 90 — — i perioden 16. juli til 30. april.«

4 Artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1035/72 af 18. maj 1972 om den fælles markedsordning for frugt og grønsager (EFT 1972 II, s. 423) ændret flere gange, fastsætter kvalitetsnormer for produkter, herunder kirsebær, som i frisk tilstand skal leveres til forbrugeren. Bilag I til Kommissionens forordning (EØF) nr. 899/87 af 30. marts 1987 om fastsættelse af kvalitetsnormer for kirsebær og jordbær (EFT L 88, s. 17) indeholder en kvalitetsnorm for kirsebær »af sorter (cultivarer) af arterne Prunus avium L., Prunus cerasus L. og krydsninger deraf, der er bestemt til levering i frisk tilstand til forbrugerne; de omfatter ikke kirsebær til industriel forarbejdning«. Ved forordningen indføres fire kvalitetsklasser: klasse »Ekstra«, klasserne I, II og III.

5 Artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1035/72 bestemmer, at såfremt indgangsprisen for et produkt, indført fra et tredjeland, på to på hinanden følgende markedsdage er mindst 0,6 regningsenheder lavere end referenceprisen, pålægges der, bortset fra i undtagelsestilfælde, en udligningsafgift.

6 Kommissionens forordning (EØF) nr. 956/92 af 15. april 1992 om fastsættelse af referencepriser for kirsebær for produktionsåret 1992 (EFT L 102, s. 27), fastsatte for disse varer i kvalitetsklasse I referenceprisen til 125,70 ECU/100 kg netto for juni 1992.

7 Den 22. juni 1992 udstedte Kommissionen forordning nr. 1591/92, hvis artikel 1 bestemmer følgende:

»Ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien (KN-kode 0809 20) opkræves der en udligningsafgift, hvis beløb fastsættes til 37,86 ECU/100 kg netto.«

Forordningen blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 23. juni 1992. I henhold til forordningens artikel 2 skulle den træde i kraft den 24. juni 1992.

8 Artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 bestemmer:

»De kompetente myndigheder kan undlade at foretage efteropkrævning af import- eller eksportafgift, der ikke er opkrævet som følge af en fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået, og som debitor ikke med rimelighed kunne forventes at have opdaget, såfremt sidstnævnte i forbindelse med toldangivelsen har handlet i god tro og overholdt samtlige bestemmelser i de gældende forskrifter.«

9 Artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 1430/79, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3069/86 af 7. oktober 1986 (EFT L 286, s. 1), bestemmer:

»Godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes, når der foreligger andre særlige forhold end dem, der er omhandlet i afdeling A til D, og der ikke er begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse af den berettigede.

Det fastlægges efter fremgangsmåden i artikel 25, i hvilke situationer første afsnit kan bringes i anvendelse, og hvilke procedureregler der skal følges med henblik herpå. Der kan stilles særlige betingelser for godtgørelsen eller fritagelsen.«

10 Artikel 4 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3799/86 af 12. december 1986 om gennemførelsesbestemmelserne til artikel 4a, 6a, 11a og 13 i forordning nr. 1430/79 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 352, s. 19) angiver de særlige forhold, som ikke beror på omstændigheder, der skyldes urigtigheder eller åbenlys forsømmelse fra den berettigedes side.

11 Artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 1854/89 bestemmer:

»I denne forordning forstås ved:

...

c) *bogføring*: toldmyndighedernes opførelse i regnskabsregistrene eller på anden måde af størrelsen af import- eller eksportafgifter, der udgør toldskyld

...«

12 Forordningens artikel 5 bestemmer følgende:

»Såfremt det afgiftsbeløb, som følger af en toldskyld, der ikke er bogført i henhold til artikel 3 og 4 eller er bogført for lavt i forhold til det lovligt skyldige beløb, skal bogføringen af det afgiftsbeløb, der skal opkræves eller efteropkræves, ske senest

to dage efter det tidspunkt, hvor toldmyndigheden er blevet klar over situationen og kan beregne det lovligt skyldige beløb og fastslå, hvem der skal betale beløbet. Denne frist kan forlænges efter artikel 4.«

Tvisten i hovedsagen

13 Covita påbegyndte den 28. maj 1992 indførsel til Grækenland af friske kirsebær med oprindelse i Bulgarien, som var bestemt til industriel forarbejdning.

14 For at sikre sig mod risikoen for at betale en udligningsafgift holdt Covita sig i daglig kontakt med Skidras toldkontor, hvor kirsebærrene var toldangivet. Den 3. juli 1992 oplyste toldkontoret Covita om forordning nr. 1591/92, hvorefter Covita ophørte med sine indførsler. Forordningen var blevet meddelt det græske landbrugsministerium af Kommissionen ved telexmeddelelse af 29. juni 1992. Landbrugsministeriet oversendte skrivelsen til toldkontoret i Skidra ved telexmeddelelse af 2. juli, som blev modtaget den 3. juli. Kommissionen oplyser i øvrigt, at den allerede den 23. juni 1992 havde afsendt en telefax til nævnte ministerium med oplysning om forordningens udstedelse.

15 Toldkontoret i Skidra krævede i henhold til forordning nr. 1591/92 efterfølgende af Covita en udligningsafgift på i alt 83 580 760 GRD for indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien i tidsrummet 24. juni — 1. juli 1992.

16 Covita anlagde sag med henblik på ophævelse af disse afgiftsafgørelser og gjorde gældende, at den udligningsafgift, som blev indført ved forordning nr. 1591/92,

udelukkende rammer friske kirsebær til spisebrug, der alene omfattes af kvalitetsnormer, og at pålæggelsen af en efterfølgende afgift tilsidesætter princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Hovedsagen er blevet anket til Diikitiko Efetio, Thessaloniki, hvor den verserer. Denne retsinstans har besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Kan udtrykkene 'særlige omstændigheder' og 'fejl, som de kompetente myndigheder selv har begået' i artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79, henholdsvis i artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 fortolkes således, at de, enten hver for sig eller begge i sammenhæng og i forbindelse med andre regler eller principper, der har betydning for det foreliggende spørgsmål, også omfatter det tilfælde, at en importør i god tro og med toldmyndighedens godkendelse importerede en vare fra et tredjeland, som blev bragt i omsætning, uden at den i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1591/92 omhandlede udligningsafgift blev betalt, når dette forhold skyldtes, at den kompetente toldmyndighed ikke havde kendskab til denne forordning på grund af en manglende mekanisme til rettidig underretning om udstedelse af en umiddelbart gældende fællesskabsretlig regel, eller på grund af en mangelfuld koordinering mellem de involverede fællesskabsmyndigheder og de nationale myndigheder eller af en anden grund, der ikke har nogen sammenhæng med en handling fra importørens side, eller er forordningens udstedelse i sig selv alene tilstrækkelig til efterfølgende at opkræve udligningsafgiften?

2) Er de frister, der er fastsat i artikel 3 og 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1854/89 for bogføring af toldskylden, præklusive frister i den forstand, at toldmyndigheden efter deres udløb ikke længere må bogføre og opkræve udligningsafgiften? Såfremt der ikke foreligger usædvanlige forhold eller tilfælde af force majeure, kan det da antages, at toldmyndigheden har overskredet den periode, inden for hvilken den med rimelighed kunne antages at handle, når der er gået mere end fem måneder fra det tidspunkt, hvor toldmyndigheden fik kendskab til situationen og var i stand til at beregne det skyldige beløb?

3) Gælder den omhandlede udligningsafgift kun for friske kirsebær til spisebrug, eller gælder den også for kirsebær til industriel forarbejdning?«

Tredje spørgsmål

17 Det tredje spørgsmål bør behandles først, da det første og andet spørgsmål kun er relevante, såfremt forordning nr. 1591/92 også finder anvendelse på kirsebær til industriel forarbejdning.

18 Covita har gjort gældende, at den kirsebærvarietet, selskabet indfører, er bestemt til industriel forarbejdning på grund af sin karakter, og ikke omfattes af nogen kvalitetsnormer. Forordning nr. 1591/92 omhandler i sine betragtninger kirsebær i kvalitetsklasse I. Følgelig gælder udligningsafgiften ifølge forordningen kun for produkter, som omfattes af kvalitetsnormerne i kvalitetsklasse I. Covita har herved anført, at artikel 1 i forordning nr. 1591/92 vedrører position 0809 20 i den kombinerede nomenklatur med benævnelsen »kirsebær«, og at bestemmelsen før positionens KN-kode indeholder angivelsen »ex«. Denne angivelse indebærer, at udligningsafgiften alene rammer en gruppe varer uden for denne position, nemlig kvalitetsklasse I.

19 Denne argumentation kan ikke tiltrædes. Forordning nr. 956/92 fastsætter vel referenceprisen for kirsebær for produktionsåret 1992 for varer i kvalitetsklasse I, og forordningens tredje betragtning omhandler referenceprisen for kirsebær i denne kvalitetsklasse.

20 Men som generaladvokaten har anført i punkt 18 i sit forslag til afgørelse, er referenceprisen og indgangsprisen fastsat for produkter under en enkelt kvalitetsklasse, for at det sammenlignelige kan sammenlignes. Denne fastsættelsesmetode kan derfor ikke bevirke, at udligningsafgiften som i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1035/72 beregnes på grundlag af forskellen mellem referenceprisen og den gennemsnitlige indgangspris alene rammer produkter i den pågældende kvalitetsklasse.

21 En sådan fortolkning vil snarere stride mod målet med at indføre en udligningsafgift, som er at forhindre, at der opstår forstyrrelser på fællesskabsmarkedet som følge af, at der sælges varer fra tredjelande til unormalt lave priser (jf. kendelse af 5.2.1997, sag C-51/95 P, Unifruit Hellas mod Kommissionen, Sml. I, s. 727, præmis 21). Dette mål kan normalt kun nås, såfremt alle de pågældende vareklasser rammes af udligningsafgiften. Følgelig må det lægges til grund, at udligningsafgiften i henhold til artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 1035/72 for at nå nævnte mål omfatter alle de nævnte produkter, medmindre en undtagelse herfra udtrykkeligt er fastsat i en bestemmelse.

22 Det må fastslås, at ordlyden af artikel 1 i forordning nr. 1591/92 omfatter kirsebær med oprindelse i Bulgarien uden nogen sondring mellem kvalitetsklasserne. Angivelsen »ex« før KN-koden i artikel 1 i forordning nr. 1591/92 kan derfor ikke fortolkes således, at den indebærer en undtagelse, der begrænser anvendelsesområdet for udligningsafgiften til kirsebær i kvalitetsklasse I.

23 Det tredje spørgsmål må derfor besvares med, at udligningsafgiften i forordning nr. 1591/92 også rammer kirsebær til industriel forarbejdning.

Første spørgsmål

24 Vedrørende fortolkningen af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 bemærkes generelt, at i henhold til Domstolens faste praksis kan myndighederne kun på tre betingelser undlade at foretage efteropkrævning (jf. navnlig dom af 1.4.1993, sag

C-250/91, Hewlett Packard France, Sml. I, s. 1819, præmis 12 og 13, af 12.12.1996, forenede sager C-47/95 — C-50/95, C-60/95, C-81/95, C-92/95 og C-148/95, Olasagasti m.fl., Sml. I, s. 6579, præmis 32).

25 Først skal der være tale om afgifter, der ikke er opkrævet som følge af en fejl begået af de kompetente myndigheder. Herved må det påpeges, at debitors berettigede forventning kun omfattes af beskyttelsen i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, såfremt det er myndighederne selv, som er ansvarlige for det grundlag, som debitors forventning hvilede på (jf. dom af 27.6.1991, sag C-348/89, Mecanarte, Sml. I, s. 3277, præmis 22 og 23). Desuden begår de kompetente myndigheder en fejl, når de, som Covita hævder i denne sag, har givet urigtige oplysninger, som har skabt en berettiget forventning hos debitor.

26 Dernæst skal den af de kompetente myndigheder begåede fejl være af en sådan karakter, at den ikke med rimelighed kunne forventes at være opdaget af en godtroende debitor, trods den pågældendes erhvervserfaring og den agtpågivenhed, han bør udvise. Der henvises herved til, at fællesskabsbestemmelserne om indførelse af en udligningsafgift obligatorisk offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*. Fra Tidendes offentliggørelse må afgiften anses for at være bekendt af alle (jf. herved dom af 12.7.1989, sag 161/88, Binder, Sml. s. 2415, præmis 19). Det gælder under alle omstændigheder, når en erhvervsdrivende, som indfører varer, er bekendt med, at der består en overhængende risiko for fastsættelse af en udligningsafgift på varerne. En sådan erhvervsdrivende kan ikke forvente, at et toldkontor øjeblikkeligt skal oplyse ham om afgiften, men må ved læsning af de relevante Tidender sikre sig, hvilke EF-regler der finder anvendelse på de transaktioner, han udfører. En sådan forpligtelse for den erhvervsdrivende til at holde sig orienteret udgør ikke et urimeligt krav i forhold til meningen med at indføre udligningsafgift, som er at forhindre forstyrrelser på fællesskabsmarkedet samt at sikre en ensartet anvendelse af fællesskabsretten.

27 Det skal dog bemærkes, som generaladvokaten har anført i punkt 31 i sit forslag til afgørelse, at det ikke kan antages, at en erhvervsdrivende som Covita var bekendt med udstedelsen af forordning nr. 1591/92, såfremt selskabet kunne godtgøre, at den græske version af Tidende dateret den 23. juni 1992 ikke på dette tidspunkt var til rådighed på Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer i Luxembourg. Såfremt det måtte blive bevist, at offentliggørelsen af Tidende reelt var forsinket, er den afgørende dato den, hvor det pågældende Tidende reelt var til rådighed (jf. dom af 25.1.1979, sag 98/78, Racke, Sml. s. 69, præmis 15).

28 Endelig skal debitor have overholdt samtlige gældende bestemmelser vedrørende toldangivelsen. Desuden bemærkes, at det tilkommer den nationale ret i den konkrete sag at afgøre, om de tre betingelser i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 er opfyldt (jf. dommen i de forenede sager Olasagasti m.fl., a.st., præmis 36).

29 Med hensyn til fortolkningen af artikel 13 i forordning nr. 1430/79 udtales, at det fremgår af bestemmelsens ordlyd, at godtgørelse af eller fritagelse for importafgifter kan indrømmes på to betingelser, nemlig at der foreligger særlige forhold, og at den erhvervsdrivende ikke har begået urigtigheder eller åbenlys forsømmelse.

30 Desuden må det fremhæves, at artikel 13 i forordning nr. 1430/79 og artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79 forfølger det samme formål, nemlig at begrænse efteropkrævninger af import- eller eksportafgifter til tilfælde, hvor en sådan opkrævning er berettiget, og hvor den er forenelig med et grundlæggende princip, f.eks. princippet om beskyttelse af den berettigede forventning (jf. nævnte dom i sagen Hewlett Packard, præmis 46).

31 Under hensyn hertil kan det forhold, at en erhvervsdrivende i tiltro til en fejlagtig oplysning fra den kompetente myndighed under visse omstændigheder anses for at udgøre en særlig situation, som omhandlet i artikel 13 i forordning nr. 1430/79,

selv om dette forhold ikke nævnes i forordning nr. 3799/86. Den opregning, forordningens artikel 4 giver af de særlige forhold, som omhandles i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, er nemlig ikke udtømmende (jf. herved nævnte dom i sagen Hewlett Packard France, præmis 39 og 43).

32 Det bemærkes dog med hensyn til den anden betingelse i artikel 13 i forordning nr. 1430/79, at betingelsen om, at fejlen skal kunne opdages, i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, svarer til betingelsen i artikel 13 i forordning nr. 1430/79 (jf. nævnte dom i sagen Hewlett Packard France, præmis 46).

33 Følgelig fremgår det allerede af præmis 25 og 26 ovenfor, at en erhvervsdrivende, som befinder sig i en situation som Covita, og som ved ikke at læse de relevante Tidender vedrørende de EF-regler, der skal anvendes på de transaktioner, han udfører, må anses for at have handlet forsømmeligt, medmindre det godtgøres, at den græske udgave af forordning nr. 1591/92 ikke var til rådighed i det pågældende tidsrum.

34 Det første spørgsmål må derfor besvares med, at erhvervsdrivende, som har erfaring i import og eksport, og som bl.a. er bekendt med den overhængende risiko for indførelse af en udligningsafgift, ikke, såfremt nævnte afgift faktisk indføres, kan påberåbe sig artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1697/79, eller artikel 13 i forordning nr. 1430/79, såfremt vedkommende kunne gøre sig bekendt med den faktiske indførelse af afgiften ved læsning af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, men ikke har gjort det.

Andet spørgsmål

35 Den nationale ret ønsker med det andet spørgsmål oplyst, om en erhvervsdrivende kan henvise til, at toldmyndighederne, som foretager efteropkrævningen af afgifterne, ikke har overholdt fristen i artikel 3 og 5 i forordning nr. 1854/89, og om det forhold, at der er gået mere end fem måneder fra det tidspunkt, hvor toldmyndigheden fik kendskab til situationen og var i stand til at beregne det skyldige beløb, indebærer, at toldmyndighederne er afskåret fra at foretage efteropkrævning af afgifterne.

36 Fristen i artikel 3 og 5 i forordning nr. 1854/89 har alene til formål at sikre, at de kompetente myndigheder hurtigt og ensartet anvender de tekniske retningslinjer for bogføring af importafgifter eller eksportafgifter. Toldmyndighedernes tilsidesættelse af fristerne kan indebære, at den pågældende medlemsstat skal betale renter til Fællesskaberne i forbindelse med overdragelsen af egne indtægter i henhold til artikel 10 og 11 i Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1552/89 af 29. maj 1989 om gennemførelse af afgørelse 88/376/EØF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter (EFT L 155, s. 1). Det fremgår heraf, at fristerne ikke ophæver toldmyndighedernes ret til at foretage efteropkrævning i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 1697/79, idet artikel 2, stk. 1, i forordningen bestemmer, at en efteropkrævning kan foretages inden for en frist på tre år at regne fra bogføringstidspunktet for det beløb, som oprindeligt blev opkrævet hos debitor, eller, hvis der ikke har fundet bogføring sted, fra det tidspunkt, hvor toldskylden for den pågældende vare er opstået.

37 Det andet spørgsmål må derefter besvares med, at toldmyndighedernes tilsidesættelse, ved efteropkrævning af udligningsafgift, af fristerne i artikel 3 og 5 i forordning nr. 1854/89 ikke ophæver de nævnte myndigheders ret til at foretage opkrævningen, såfremt denne foretages inden for fristen i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1697/79.

Sagens omkostninger

38 De udgifter, der er afholdt af den græske, den franske og Det Forenede Kongeriges regering samt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af Diikitiko Efetio, Thessaloniki, ved dom af 24. oktober 1996, for ret:

1) **Udligningsafgiften ifølge Kommissionens forordning (EØF) nr. 1591/92 af 22. juni 1992 om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien rammer også kirsebær til industriel forarbejdning.**

2) **En erhvervsdrivende, som har erfaring i import og eksport, og som bl.a. er bekendt med den overhængende risiko for indførelse af en udligningsafgift, kan ikke, såfremt afgiften faktisk indføres, påberåbe sig artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter, eller artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af**

2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter, såfremt vedkommende kunne gøre sig bekendt med den faktiske indførelse af afgiften ved læsning af *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, men ikke har gjort det.

3) Toldmyndighedernes tilsidesættelse, ved efteropkrævning af udligningsafgift, af fristen i artikel 3 og 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1854/89 af 14. juni 1989 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, ophæver ikke de nævnte myndigheders ret til at foretage opkrævningen, såfremt denne foretages inden for fristen i artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1697/79.

Hirsch Mancini Schintgen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 26. november 1998.

R. Grass G. Hirsch

Justitssekretær Formand for Anden Afdeling